

Εύρισκόμεθα περί τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου. Ἐξ ὁλόκληροι μῆνες εἶχον παρελθῆ καθ' οὓς ὁ Πέτρος τρίς ἢ τετράκις μόνον εἶχεν ἐπανίδῃ τὴν Νίνα. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἢ οἰκογένεια τῆς κόρης ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Θεσσαλονίκην. Ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ καταλαμβάνηται ὑπὸ τῆς θλίψεως τοῦ μαρasmus, ὑπὸ τοῦ ἄλγους τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

— Θὰ μᾶς ἐνθυμήσθε καμμιά φορά; Ἠρώτησεν ἡ Νίνα δίδουσα ἔκτακτον εἰς τὴν φωνὴν τῆς τρυφερότητα.

Ὁ Πέτρος ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύρισε ἐν ταραχῇ μόλις ἀκούμενος: — Εἶσθε σκληρά!

Ἡ Νίνα κινήσασα βραδέως τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ προσηλώσασα τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἄπειρον, ἀπεκρίθη μὲ ὕφος βεμβώδες:

— Διατί Πέτρε, ἔχεις κανὲν παράπονον ἐναντίον μου; Ἐγὼ δὲν εἶμαι θυμωμένη διόλου μαζὺ σου...

Ὁ τόνος, μεθ' οὗ ἐλέγησαν αἱ λέξεις αὗται, ἔκαμε τὸν Πέτρον νὰ ριγῆσῃ. Ἀντήχει τι ἐν αὐτῷ παρόμοιον πρὸς θλίψιν, πρὸς ἀπήχησιν μεμακρυσμένου ἄλγους: τὴν καρδίαν του κατέλαβεν ἀπροσδόκητος ταραχῇ, ἐν τῇ κεφαλῇ του ἐξήστραψεν αἰφνίδιον φῶς, ὅπερ ἐφώτισεν ὅλην τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῆς νεαρᾶς κόρης. Καὶ ἐντὸς του, ἐκτὸς τῆς ἀπελπισίας ἐξηγέρθη καὶ λύσσα καθ' ἑαυτοῦ διότι ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγῃ ἐκ τῶν χειρῶν του ἡ εὐτυχία, ἥς ἠδυνατο νὰ γείνη κάτοχος, καὶ ἡ καταβιβρώσκουσα αὐτὸν φλόξ τῆς ἀπελπισίας τὸν καθίστα μανιώδη διότι ἀνελογίζετο ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον καιρὸς ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην.

Ἐκεῖνῃ ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ ἢ καταλαβοῦσα αὐτὴν ἀπαισία πνοὴ ὑπῆρξε στιγμιαία, ἀλλ' ἤδη παρήλθε καὶ ἀπέπτη εἰς τὸν ὀρίζοντα. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν θεώρει ἐν ἀμφιβολίᾳ αὐτὴν μὲ ὀφθαλμοὺς πυρπολουμένους ἀπὸ φλόγας ἐπιθυμιῶν, ἐκεῖνῃ ἐμειδίασεν αὐτῷ μειδιάμα ὅπερ ἐφαίνετο μεμιγμένον μετὰ χολῆς καὶ ὅπερ ἐξέφραζε ἅτι τι παρεμφερὲς πρὸς μοχθηρὸν σκῶμμα, μειδιάμα ὅπερ ἐπέθετεν οἰονεὶ σφραγίδα ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ παρελθόντος.

Ὁ Πέτρος ἠννόησεν ἑταπεινώσας τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐκ τοῦ αἰσθήματος τῆς γενομένης αὐτῷ προσβολῆς, ἔλαφρον κύμα αἵματος περιέλουσε τὰς παρεῖάς του.

— Χαῖρε Πέτρε: ἐψιθύρισε ἐκεῖνῃ!

— Χαῖρε Νίνα: ἀπήντησε τεταραγμένος ἐκεῖνος!

Καὶ ἐχωρίσθησαν ἵνα μὴ ἐπανιδῶσι πλέον ἀλλήλους...

MHA...

A

Με ἔκαμες νὰ τρέμω, νὰ στενάζω·
νὰ λαχταρῶ πάντα καὶ μόνο σένα·
χωρὶς καμμιά ἐλπίδα σὲ κυττάζω
καὶ σπαρταροῦν τὰ στήθη μου σφαγμένα.

Τρελλός γιὰ σένα εἶμαι· σὲ λατρεύω·
τὰ ματωμένα ἂν σ' ἀνοίγω στήθη,
τριμμένα λόγια ἀγάπης δὲν γυρεύω,
ποῦ ἡ ψυχὴ μου εἰς ἐσὲ ἠρνήθη.

Ὅπου κι' ἂν ᾔσαι ἄς χαίρεται ἡ ψυχὴ σου·
ὁ πυρετός μου, τοῦ πόνου ἡ παραζάλη,
ποῦ σὰν μολύβι μέσ' 'ς τὸν νοῦ βαραίνει,

γιὰ σένα νᾶναι πάντα ξένῃ·
χλωμό ποτε τὸ ὄρατό κεφάλι
μὴ γύρης σύ, παρθένα, 'ς τὴν ζωὴ σου.

Β'

ΜΟΥ μαραίνουν τὰ στήθη οἱ πόθοι·
 χλωμόγελο εἰς τὰ χεῖλη μου ἀνθεῖ·
 ἡ καρδιά μου δροσιά θὰ ρανθῇ,
 ἄσμα ἀγάπης τὸ στόμα σου ἂν ψάλῃ.

Διὰ σέ ἡ ψυχὴ μου ζωὴ
 καὶ χαραὶς κι' εὐωδιαὶς ἤρηθηθῇ.
 Πνεῦσε, ἔρωτα, θεῖα πνοή,
 φωτίσέ της τὸν νοῦ καὶ τὰ στήθη.

Γ'

ΚΡΙΜΑ! ὁ ὀφθαλμὸς σου δὲν ξανοίγει
 τί πόνος μέσ' ἔς τὰ στήθη μου βογγάει.
 Ποιὸ τὴν καρδιά μου Χάρου χέρι πνίγει,
 Ποιὰ μαύρη ὄχια τὸ αἷμά μου ροφάει.

"Ὡ πόσον ἡ καρδιά μου ὑποφέρει
 καὶ πόσους στεναγμοὺς ποῦ ἡ μοῖρα δίνει
 μόν' ἕνας λόγος σου μπορεῖ νὰ σῶσῃ!

✽

✽

Πύρινο τὸ μάτι μου ἀναβρῦζει
 τὸ δάκρυ τῆς φοινικῆς ὀδύνης·
 γιατί ἐνῶ ἡ καρδιά σου μὲ γνωρίζει,
 γιὰ μένα ἕνα δάκρυο δὲν χύνεις.

"Ἀχ ἄπλωσε τὸ μαγικὸ σου χέρι
 τὸν ἄγριο κεραυνὸ νάπομακρύνῃ,
 τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα νὰ σκορπίσῃ.

Δ'

ἌΓΓΕΛΟΣ εἶσαι ἢ δαίμονας
 ἀκόμα δὲν το ξέρω!
 Ἢ εὐμορφιά σου, ἀλλοίμονο!
 τὸν νοῦ μου ξεπλανᾷ . . .

"Ἀχ διατί νὰ σε ἰδῶ
 καὶ τώρα νὰ ὑποφέρω;
 Σὺ τὴν καρδιά μου δίδαξέ
 νὰ μάθῃ νὰ ξεχνᾷ

Ε'

ΣΥΓΧΩΡΕΣΕ ἑνὸς τρελλοῦ τραγοῦδι,
 ποῦ ἡ ζωὴ του ἐνῶ ψυχομαχάει,
 πλέκει ἔς τὴν μαύρη λύρα του λουλούδια
 καὶ νεύτης θέρη ἀκόμα λαχταράει.

Νὰ διώξῃς τὴν παγόνεκη ἀτμοσφαῖρα
 ὀλόφωτο οὐρανὸ νάνοιξῃς
 μέσ' ἔς τὴν νυχτιὰ τὴν μαύρη, ποῦ μὲ ζώνει.

✽

✽

'Σ ἀφώτιστο σκοτάδι ἡ καρδιά μου
 θλιμμένη κι' ἔρημη μόνη παραδέρνει·
 Συγχώρεσ' ἂν ἔς τὰ μαῦρα ὄνειρά μου
 ἡ φαντασία ἄγγελό σε φέρνει.

'Ἡ ὥραϊά νὰ προβάλλῃ ἡμέρα
 ἔς τὸ στήθος μου ἄνθη εὐωδιαὶς νὰ ρίξῃς
 ξανθῆς μυρτιάς νάνθισσον μέσα κλώνοι.

(Μάϊος, 1899)

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΒΑΣΣΑΡΔΑΚΙΣ

